

USNESENÍ

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 11. června 2024 v trestní věci **obžalovaného J.Š.**, narozeného XXXXX, odvolání **státního zástupce** proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16.4.2024, č. j. 43 T 1/2024-472, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. ř. se odvolání státního zástupce zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 16.4.2024, č. j. 43 T 1/2024-472, byl obžalovaný J.Š. uznán vinným přečinem únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou podle § 200 odst. 1 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že dne 5. 5. 2023 z místa svého bydliště, XXXXX, v 9.34 hodin telefonoval ze svého mobilního telefonu značky Motorola, telefonní číslo XXXXX, na služební telefon Mateřské školy XXXXX, telefonní číslo XXXXX, představil se jako strejda S. a sdělil učitelce mateřské školy, že si vyzvedne ze školky nezletilého XXXXX, narozeného XXXXX, a uvedl nepravdivé údaje, že ho k jeho vyzvednutí pověřila matka nezletilého J.Š. a poté, co mu učitelka oznámila, že mu dítě nevydá, neboť není uveden ve zmocnění osob oprávněných k odvádění poškozeného z mateřské školy, zasílal v čase 9.42 – 11.04 hodin opakované SMS zprávy ze stejného telefonního čísla, vydával se za matku nezletilého XXXXX, paní J.Š. a opakovaně po pracovníci školky žádal předání nezletilého osobě jménem J.N., narozen XXXXX, který si ho vyzvedne do pěti minut, a pokud to nebude možné, tak ho strýc vyzvedne po obědě a na listinu zmocnění strýce dopíše dodatečně, na což pracovnice školky odpověděla, že to není možné, v čase 10.05 hodin vedoucí učitelka školky volala zpět na telefonní číslo, ze kterého bylo voláno a posílány SMS ohledně vydání nezletilého, kdy telefon zvedl obžalovaný, představil se jako matka nezletilého a požadoval předání nezletilého strýci, když mu bylo znovu sděleno, že dítě nevydají nikomu, kdo není uveden ve zmocnění a vedoucí učitelka požádala, aby je matka nezletilého kontaktovala přes e-mail, obžalovaný se i nadále vydával za matku nezletilého, nemožnost vyzvednutí syna vysvětloval zdravotními problémy matky a poté ze svého e-mailového účtu [XXXXXX](#) poslal národné osoby J.N., narozen XXXXX, tedy osoby, která měla nezletilého vyzvednout, a v odpovědi na následný e-mail školky, žádající matku o potvrzení vydání nezletilého, potvrdil, stále se vydává za matku nezletilého, souhlas s vydáním nezletilého této osobě, následně se v době kolem 10.45 hodin osobně dostavil do Mateřské školky XXXXX na adrese XXXXX, předložil zde svůj cestovní pas vystavený na jméno J.Š., narozen XXXXX, a důrazně se dožadoval vydání nezletilého XXXXX, kterého viděl na hřišti, popošel k němu a zamával na něj, učitelkou školky byl však informován o tom, že mu nezletilého nevydají a byl vyzván

k opuštění prostoru školky, což učinil, kdy jeho jednání směřovalo k uskutečnění jeho předem pojatého záměru odejmout nezletilého XXXXX z opatrování matky.

Za to byl odsouzen podle § 200 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců. Podle § 56 odst. písm. a) tr. zákoníku byl obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku bylo obžalovanému uloženo ochranné léčení sexuologické ve formě ústavní.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolání státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně, a to do všech jeho výroků.
3. V písemném odůvodnění podaného odvolání uvedl, že nalézací soud na rozdíl od podané obžaloby nehodnotil jednání obžalovaného také jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, ve stadiu přípravy podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku. Toto rozhodnutí odůvodnil tím, že uvěřil obhajobě obžalovaného, že si chtěl poškozeného pouze ze školky vyzvednout, popovídat si s ním, projít se a pak jej zavést k matce domů. Dle názoru nalézacího soudu nebyl v rámci hlavního líčení předložen žádný procesně použitelný důkaz, který by obžalovaného usvědčoval z úmyslu se s nezletilým XXXXX sexuálně uspokojit. Státní zástupkyně však zastává názor, že Krajskému soudu v Brně byla předložena řada nepřímých důkazů, na základě kterých je možno usuzovat na úmysl obžalovaného se s nezletilým sexuálně uspokojit. Jedná se o výpověď svědkyně Š., jakož i předchozí kriminální minulost obžalovaného, který se opakovaně obdobným způsobem dopouštěl sexuálně agresivních deliktů. Nutno také přihlídnout k okolnostem případu a zejména závěrům ve věci vypracovaných znaleckých posudků z odvětví klinická psychologie a sexuologie, ze kterých vyplývá touha obžalovaného po setkání s nezletilým za účelem realizace jeho sexuálně deviantního jednání s tím, že je na poškozeného citově vázán, má potřebu přímého kontaktu s ním. Motivem jednání obžalovaného byla jeho patologicky utvářená sexualita. V tomto směru je nutno odkázat na výpověď znalkyně MUDr. Sejbalové u hlavního líčení. dle státní zástupkyně obžalovaný i ve vztahu k tomuto jednání jednal v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jak byl obžalovanému uložen nalézacím soudem se jeví jak nepřiměřeně mírný. Pokud by došlo k uznání obžalovaného trestnými činy ve smyslu podané obžaloby, pak je namístě obžalovanému také uložit zabezpečovací detenci podle § 100 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, když pro takové rozhodnutí jsou splněny všechny zákonné podmínky. Státní zástupkyně v takto písemně podaném odvolání navrhla napadený rozsudek zrušit v celém jeho rozsahu podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. c) tr. ř. a podle § 259 odst. 1 tr. ř. věc vrátit soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
4. Intervenující státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ve veřejném zasedání uvedla, že za situace, kdy hovoříme o přípravě jakéhokoliv trestného činu, je dokazování vždy velmi obtížné. Pokud hovoříme o přípravě takového trestného činu, lze si stěží představit, jaké důkazy by bylo možno opatřit, pokud by sám obžalovaný se někomu nesvěřil, nikomu nenapsal, co chce udělat. Popis možného jednání obžalovaného v podané obžalobě je skutečně spekulativní je v případě přípravy by mělo být uvedeno pouze to, že takto jednal s úmyslem sexuálně se uspokojit nezjištěným způsobem. Vzhledem k tomu, že šlo v té době o dítě ve věku necelých šesti let, tak jistě nelze předpokládat, že by mělo zájem o jakoukoliv dobrovolnou formu sexuálního kontaktu s obžalovaným. Za dané situace není skutek v obžalobě popsán zcela správně. V případě absence jakýchkoliv přímých důkazů pak orgánům činným v přípravném řízení nezbylo než vycházet z okolností případu a z osobnosti obžalovaného. Obžalovaný se v minulosti dopustil obdobného jednání, v rámci svých mentálních možností se pokoušel dostat poškozeného z mateřské školky poměrně sofistikovaným způsobem. Následně se pokoušel zakrýt stopy svého jednání. To vše příliš nesměruje k tomu, že si chtěl s nezletilým pouze popovídat a vrátit ho v pořádku matce. Vzhledem k tomu, že nalézací soud vypustil sexuální motiv, tak se jistě bude muset

zaobírat odvolací soud výrokem o uložení ochranného léčení, které směřuje k potížení, které obžalovaný v sexuální oblasti má. Ve zbytku intervenující státní zástupkyně odkázala na písemné vyhotovení podaného odvolání.

5. Obhájce obžalovaného ve veřejném zasedání uvedl, že krajský soud provedl podrobné dokazování a dospěl ke správným skutkovým i právním závěrům. Odvolání státního zástupce obsahuje nepřesnosti a tendenční vyjádření. Státní zástupce uvádí, že ve věci je řada nepřímých důkazů, které tvoří ucelený řetězec. Nepředkládá však, které důkazy by to měly být. Uvádí, že vychází ze svědecké výpovědi MUDr. Š., neuvádí, v čem konkrétně. MUDr. Š. jasně popisuje obžalovaného jako pacienta, který si problém uvědomuje, který dodržuje léčbu, užívá léky. Obžalovaný se vyjadřoval k náročnému období, kdy dokončoval školu, chtěl udělat zkoušky, z tohoto pramenily jeho stresové stavy. Sám vyhledal léčbu, dobrovolně se nechal hospitalizovat. Z výpovědi MUDr. Š. vyplývá, že obžalovaný si svůj problém uvědomuje a aktivně ho řeší. Obžalovaný svůj motiv uváděl i všem terapeutům. MUDr. Š. ani nepotvrdila, že měl mít obžalovaný absolutní zákaz kontaktu s dětmi, uváděla, že to není možné a že jde spíše o typ pravidla, aby tento kontakt s dětmi byl co nejvíce bezpečný. Obžalovaný byl již jednou v minulosti stíhán, avšak před tím, než byla zahájena léčba, kdy však toto trestní stíhání bylo zastaveno a nebylo prokázáno, zda se skutek stal nebo ne. Obžalovaný se s nezletilým XXXXX a se syny K. Š. pravidelně stýkal po dobu delší než jeden rok. Mělo to jasná pravidla, vídali se pravidelně. Jsou to pro něj kamarádi, se kterými mu je dobře. Tak to dělal celou dobu, co se znají a nikdy tam nebyl náznak toho, že by zde mělo být problémové nebo závadové chování. To, že zkratkovitě reagoval, plyne z osobnostní struktury, kdy věděl, že udělal něco, co není v pořádku a snažil se na to nějakým způsobem zareagovat. Napadený rozsudek je správný, odvolání státního zástupce není důvodné. Navrhl proto, aby odvolání státního zástupce bylo v celém jeho rozsahu zamítnuto jako nedůvodné postupem podle § 256 tr. ř.
6. Odvolací soud konstatuje, že odvolání státního zástupce bylo podáno včas (§ 248 odst. 1 tr. ř.), osobou k tomu oprávněnou (§ 246 odst. 1 písm. a/ tr. ř.) a mělo zákonem předepsané náležitosti (§ 249 odst. 1 tr. ř.). Nebylo tak shledáno zákonných důvodů pro jeho zamítnutí podle § 253 odst. 1 tr. ř. či odmítnutí podle § 253 odst. 3 tr. ř.
7. Pokud jde o napadené rozhodnutí, které bylo vyhotoveno v písemné podobě a doručeno procesním stranám, toto splňuje kritéria, obsažená v ustanovení § 120 tr. ř. z hlediska struktury rozsudku. Výrok rozsudku vyjadřuje konečný úsudek soudu o projednávané trestní věci. Výstižné, přiléhavé a jasné odůvodnění rozsudku má přesvědčit o opodstatněnosti tohoto úsudku z hlediska jeho věcné správnosti, zákonnosti, spravedlnosti a přesvědčivosti. Řádné odůvodnění rozsudku je důležité i pro přezkumnou činnost odvolacího soudu (srov. § 254 tr. ř., § 258 odst. 1 písm. b/ tr. ř.). Podle § 125 tr. ř. je soud povinen v odůvodnění rozsudku stručně vyložit, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Součástí práva na spravedlivý proces (čl. 6 Úmluvy) je i odůvodnění rozsudku, které je jednou ze záruk, že výkon spravedlnosti nebude arbitrární, neprůhledný a že rozhodování soudů podléhá kontrole veřejnosti. Soud by se měl v odůvodnění řádně a přesvědčivě vypořádat s návrhy, námitkami a argumenty stran trestního řízení. Dle mínění odvolacího soudu všem těmto požadavkům nalézací soud v napadeném rozsudku vyhověl.
8. Podle § 2 odst. 5 tr. ř. je soud povinen postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Doznání obžalovaného nezbavuje soud povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. Na druhou stranu však není soud povinen provádět všechny navrhané důkazy,

pokud dosud provedené dokazování dává dostatečný podklad pro ustálení skutkového děje. Takový postup je však soud povinen odůvodnit.

9. Podle § 2 odst. 6 tr. ř. je soud povinen hodnotit důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Odůvodnění všech výroků rozsudku musí vždy vycházet ze zhodnocení důkazů (§ 2 odst. 6), na jejichž základě soud dospěl k závěru vyjádřenému ve výroku tohoto rozhodnutí. Odůvodnění výroku o vině musí být výrazem naprosto jednoznačného, důvodné pochybnosti nevzbuzujícího závěru, že právě obžalovaný se dopustil skutku uvedeného ve výroku rozsudku a že tento skutek vykazuje znaky některého trestného činu uvedeného ve zvláštní části trestního zákoníku. Soud může mít skutek za zjištěný jen tehdy, je-li prokázán výsledky dokazování provedeného v hlavním líčení. Náležitě odůvodnění vyžaduje, aby v rozsudku bylo konkrétně uvedeno, co kterým důkazem bylo zjištěno a proč v případě rozporů mezi jednotlivými důkazy soud uvěřil jen některým, nebo proč vzal za základ svých skutkových zjištění jen část informací z jednotlivého důkazu.
10. Důkazy provedené v hlavním líčení musí vytvořit logický, ničím nepřerušovaný řetězec vzájemně se doplňujících důkazů, které ve svém celku spolehlivě prokážou všechny okolnosti stíhaného trestného činu, včetně objektivní a subjektivní stránky, a které soudu umožní učinit, bez důvodných pochybností, závěr o vině obžalovaného (§ 2 odst. 5, odst. 6, tr. ř. § 125 tr. ř., resp. § 134 odst. 2 tr. ř., čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Odkázat lze v daných souvislostech i na judikaturu Ústavního soudu (srovnej kupř. I. ÚS 564/08).
11. Jak již bylo uvedeno shora státní zástupce své odvolání zaměřil do všech výroků napadeného rozsudku, a to zejména proto, že vyslovil nesouhlas se skutkovými zjištěními, jak je uzavřel nalézací soud a z toho vyplývající právní kvalifikaci jednání obžalovaného, na což úzce navazuje výrok o uloženém trestu.
12. Odvolací Vrchní soud v Olomouci se však plně ztotožnil jak se skutkovými, tak právními závěry nalézacího soudu a na to navazujícím výrokem o trestu a výrokem o uloženém ochranném léčení.
13. Zde je namíste znovu konstatovat, že žádným procesně použitelným důkazem nebyl prokázán ani přímý ani nepřímý úmysl obžalovaného J.Š. sexuálně se uspokojit s nezletilým XXXXX. O tom, co by se stalo, pokud by se obžalovanému podařilo nezletilého ze školky vyzvednout, lze skutečně pouze spekulovat. Z trestní minulosti a ze znaleckého posudku vypracovaného v předmětné trestní věci na osobu obžalovaného, lze sice jednoznačně uzavřít, že obžalovaný trpí lehkou mentální retardací spojenou s poruchou sexuální preference (pedofilií), nicméně tyto skutečnosti nemohou soud vést k závěru, že i v tomto případě obžalovaný pojal úmysl se s nezletilým sexuálně uspokojit. O takovém úmyslu nesvědčí ani žádný jiný z provedených důkazů, ať už šlo o výpovědi ošetřující lékařky obžalovaného, rodičů obžalovaného, nebo rodičů nezletilých dětí, se kterými se obžalovaný v době před vytýkaným jednáním stýkal. V podrobnostech, pokud jde o hodnocení provedených důkazů lze odkázat na strany 6 a 7 odůvodnění napadeného rozsudku, kdy se závěry zde popsány se odvolací soud plně ztotožnil.
14. Nalézací soud po správném ustálení skutkového děje jednání obžalovaného také správně posoudil, a to jako přečin únosu dítěte a osoby stížená duševní poruchou podle § 200 odst. 1 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, když se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby dítě odejmul z opatrování toho, kdo má podle jiného právního předpisu povinnost o ně pečovat, a jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo. Obžalovaný se opakovanými SMS zprávami, telefonáty, e-mailem a nakonec i osobní návštěvou pokusil dostat ze školky nezletilého XXXXX, kam byl svěřen matkou, která byla v zaměstnání. Obžalovaný věděl, že je

- nezletilý v mateřské školce, věděl, do které chodí, z dřívější se znali, a protože zatoužil po jeho osobě, rozhodl se, že poškozeného z této školky dostane, ale činil tak, přestože nebyl rodiči zmocněn k tomu, aby dítě ze školky vyzvedl, nebyl zmocněn k tomu, aby mohl nezletilého XXXXX vzít na procházku, přičemž s ohledem na své onemocnění ani být zmocněn nemohl.
15. Pokud se týče formy zavinění, nalézací soud správně dovodil, že obžalovaný jednal v přímém úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, když chtěl způsobem v trestním zákoně uvedeným porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem. O vůli obžalovaného čin spáchat svědčí ta skutečnost, že si byl vědom toho, že XXXXX nemůže ze školky vyzvednout, že k tomu nebyl nikým zmocněn, mimoto byl v průběhu ochranné léčby jak ústavní, tak ambulantní opakovaně poučován o tom, že nesmí být v kontaktu s nezletilými dětmi, pokud, tak pouze za přítomnosti dospělých, a on stejně tento zákaz hodlal porušit. Jenom díky ostrážitosti pracovníků školky k vydání nezletilého nedošlo.
 16. Nalézací soud se rovněž zabýval přičetností obžalovaného, kdy na základě znaleckého posudku MUDr. Petry Sejblové dospěl k závěru, že v důsledku lehké mentální retardace obžalovaného byla jeho schopnost rozpoznat protiprávnost svého jednání lehce nepodstatně snížena a schopnost své jednání ovládat byla snížena podstatně v důsledku lehké mentální retardace a pedofilie. Obžalovaný tedy byl v době spáchání trestného činu přičetný, byť u něj došlo ke snížení jeho ovládacích i rozpoznávacích schopností, ale ani jedna z těchto schopností nebyla vymizelá. Protože byl obžalovaný v době spáchání trestného činu přičetný, nese za své jednání trestněprávní odpovědnost.
 17. Při úvaze o druhu a výši trestu vyšel nalézací soud ze všech kritérií ustanovení § 39 tr. zákoníku o účelu a ukládání trestu. Obžalovanému hrozil za přečin únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou trest odnětí svobody až na 3 léta. K osobě obžalovaného nalézací soud zjistil, že byl v minulosti jako mladistvý odsouzen za provinění znásilnění, avšak ve zkušební době podmíněného odsouzení se osvědčil, a proto se na něj hledí jako na netrestaného. Nelze však o něm říct, že by byl osobou bezúhonnou. Obžalovanému rovněž polehčovalo to, že se jeho jednání dostalo pouze do stadia pokusu a soud rovněž přihlédl k jeho lehké mentální retardaci a pedofilii, a na to navázané snížené ovládací a rozpoznávací schopnosti. Zároveň však jako přitěžující okolnost shledal propracovanost jednání, kdy se obžalovaný nenechal odradit prvním neúspěchem a opakovaně se všemi možnými komunikačními prostředky snažil získat XXXXX ze školky do své moci a poté, co se to nepovedlo, se snažil zakrýt stopy tím, že prodal svůj mobilní telefon, ze kterého telefonoval, zmizel z místa svého bydliště a odjel do XXXXX, kde se skrýval. S přihlédnutím k těmto okolnostem uložil nalézací soud obžalovanému trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, tj. v jedné třetině trestní sazby § 200 odst. 1 tr. zákoníku. S ohledem na to, že se nejednalo o první delikt obviněného i s přihlédnutím k psychologickému posudku, za kterého vyplynulo, že možnost resocializace obžalovaného je snížena, dospěl nalézací soud k závěru, že je na obžalovaného již nutno působit nepodmíněným trestem. Pro výkon uloženého trestu odnětí svobody byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, kdy s ohledem na výši trestu jiný typ věznice nepřípadal v úvahu.
 18. Nalézací soud se v napadeném rozsudku také velmi podrobně věnoval otázce duševního stavu obžalovaného z hlediska možnosti uložení zabezpečovací detence (jak byla navrhována znaleckým posudkem) nebo mírnější formy léčení, a to ústavní léčby (z hlediska zákonných podmínek). Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, sexuologie, vyplynulo, že se obžalovaný trestného činu dopustil ve stavu vyvolaném duševní poruchou a jeho pobyt na svobodě je nebezpečný. Z výpovědi znalkyně MUDr. Sejblové vyplynulo, že obžalovaný byl opakovaně poučován, že se s ohledem na své onemocnění, na svou poruchu sexuální preference, pedofilii, nesmí stýkat s nezletilými dětmi bez dozoru dospělých. Obžalovaný však tento zákaz vědomě porušil a snažil se dostat do

kontaktu s nezletilým XXXXX, aniž by u toho kdokoliv z dospělých byl. Tohoto jednání se dopustil pod vlivem své poruchy sexuální preference, pod vlivem pedofilie, neboť pedofil je člověk, který je rád ve společnosti dětí, cítí se s nimi dobře a je přitahován dítětem tak, jak dospělý muž například krásnou ženou. Snaha obžalovaného být v blízkosti nezletilého XXXXX přes veškeré zákazy, které mu byly opakovaně sdělovány, byla vedena jeho poruchou sexuální preference, jeho pedofilií. Znalce zároveň ve znaleckém posudku konstatovala, že pobyt obžalovaného na svobodě je z psychiatrického hlediska nebezpečný a navrhla uložení zabezpečovací detence. Podle § 100 odst. 1 a odst. 2 tr. zákoníku je však možno uložit zabezpečovací detenci pouze, spáchá-li pachatel čin jinak trestný, který by naplňoval znaky zločinu nebo spáchá-li zločin ve stavu vyvolaném duševní poruchou. Obžalovaný však nespáchal zločin, ale toliko přečin. V tomto případě mu tedy nelze uložit zabezpečovací detenci. Ze znaleckého posudku vyplývá, že obžalovaný spáchal trestný čin ve stavu vyvolaném duševní poruchou a jeho pobyt na svobodě je nebezpečný, nedopustil se ale zločinu, a proto mu nelze uložit zabezpečovací detenci, lze však uložit ochranné léčení. S ohledem na závěry znaleckého posudku MUDr. Sejbalové, tak soud uložil obžalovanému podle § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ochranné léčení sexuologické ve formě ústavní, a to právě s ohledem na riziko recidivy jednání obžalovaného, s ohledem na to, že jak vypnulo i z psychologického znaleckého posudku, nemá dostatečný náhled na své jednání, a přestože mu byl opakovaně zdůrazňován zákaz kontaktu s dětmi, tento se chystal cíleně porušit a spáchal tím trestný čin. Tyto závěry nalézacího soudu shledal odvolací soud správnými, a proto ani v tomto směru neshledal zákonné podmínky pro jakoukoli změnu napadeného rozsudku.

19. Ze všech shora uvedených důvodů bylo odvolání státního zástupce podané v neprospěch obžalovaného J.Š. shledáno nedůvodným, a proto bylo v celém jeho rozsahu zamítnuto postupem podle § 256 tr. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Brně). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 11. června 2024

JUDr. Aleš Vašků v. r.
předseda senátu

JUDr. Renáta Sobalová v. r.
zpracovala

Zuzana
Šimanská
Digitálně podepsal
Zuzana Šimanská
Datum: 2024.07.12
12:06:49 +02'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Šimanská.